

пацитъ му отъ вѣнъ потъмнѣлъ надписъ гласѣше: „За отлична стрелба на подофицеръ Д. Нелчановъ“.

Полковникътъ цѣлуна часовника, сне шапката си и колѣнчи предъ камънитъ. Едра сълза залжатушка по набръчканото му лице. „Брате“! — прошепна той — „Ето, азъ пакъ дойдохъ при тебъ, въ Македония“...

Близко, при завоя на пѣтя, се вдигна прахъ. Колоната идѣше. Първитъ офицери и войницитъ, които видѣха колѣнчилиия полковникъ — спрѣха. Тѣ, сякашъ отведнажъ разбраха скръбта на своя командиръ. Приближиха тихо и сѣщо колѣнчиха.

Когато следъ малко полковникътъ стана и видѣ колѣнчилиитъ свои войници, нови сълзи бликнаха изъ очитъ му и нѣщо задави гласа му. Той даде знакъ и тѣ станаха. Алютантътъ приближи до него и попита:

— Гробътъ на нѣкой български войникъ, господинъ полковникъ, нали?

— Да, на моя роденъ братъ.

— На Вашия братъ ли?

— Азъ самъ го погребяхъ тукъ при отстъплението. Бѣше презъ месецъ септемврий, 1918. година. Невъобразима блѣсканица отъ хора, коли, орджия и добитъкъ бѣха задрѣстили пѣтищата. Всѣки бързаше да се оттегли, за да не попадне въ пленъ. Десетки ранени войници бѣха носени на рѣще отъ своитъ другари. Като тѣхъ и азъ носѣхъ своя единственъ братъ на единъ катъръ. Крепѣхъ го съ рѣцетъ си. Той бѣше раненъ много зле. Преди да стигнемъ на това мѣсто, съ сетни сили той се опита да ме прегърне, но не можа. Едно „Сбогомъ, бате!“ се отрони отъ раненитъ му гърли. Това бѣха последнитъ му думи. Той почина. Следъ малко, съсипанъ отъ пѣть и гладъ, катърътъ падна и азъ трѣбваше да слѣза и погребя брата си. Съ малка походна лопатка изкопахъ гроба му тукъ, цѣлунахъ го за последенъ пѣть и го погребяхъ. Тежка раздѣла бѣше!

— А тоя часовникъ?

